

[Antensen.]

digelse til forsvarsministeren om eventuelt at sætte repræsentanter for andre personelgrupper ind i disse samarbejdsudvalg eller kontaktudvalg, som de her kaldes.

Vor væsentligste indvending mod det her foreslåede er, at det ikke i lovforslaget er fastsat, at de øvrige personelgrupper, de faste officerer, specialofficererne og de værnepligtige befalingsmænd — de kan jo ikke falde ind under begrebet menige repræsentanter — ikke skal være med i kontaktudvalgene. Jeg synes ikke, der er grund til at nøjes med en bemyndigelsesparagraf for ministeren; det vil være rigtigt at fastsætte det i loven, at disse grupper skal være med, for ellers opnår man ikke hovedsigtet med lovforslaget, som jo også er nævnt i lovforslagets § 1, stk. 1, som jeg betragter som en formålsparagraf, nemlig at det bliver egentlige samarbejdsudvalg. Det synes lovforslagets overskrift, lovforslagets titel, jo også at pege henimod: lov om samarbejdsregler i forsvaret.

Vi mener, det er meget vigtigt at sikre, at kontaktudvalgene bliver udvidet med disse andre grupper, for det første for at få et egentligt samarbejdsudvalg ud af det og for det andet, fordi det jo er tanken, at der skal kunne foregå kommunikation gennem disse udvalg, at man skal kunne drøfte problemer, og at formanden, regimentschefen eller den dertil svarende officer eventuelt træffer beslutninger og lader sin besked gå videre til de menige. Det kan da ikke være rigtigt, at noget sådant kan ske, uden at der har været grundlag for en lidt bredere diskussion, hvor også befalingsmænd af de forskellige grader har haft lejlighed til at deltage. Regimentschefen indtager jo hyppigt i forhold til det daglige arbejde i afdelinger og underafdelinger en noget tilbagetrukken stilling og kan ikke være inde i alle enkeltheder, og det kan ikke være en fornuftig løsning, at spørgsmål kan tages op i kontaktudvalgene og eventuelt give anledning til beslutninger fra regimentschefens side, uden at der har fundet en bredere drøftelse sted.

Når jeg mener, at sådanne kommunikationer skal kunne foregå, henholder jeg mig til ministerens fremsættelse, hvor der står:

„Heri ligger en forpligtelse for cheferne til også at benytte talsmændene i kommu-

nikationen fra ledelsen til det menige personel.“

Man kan ganske vist råde bod på denne mangel, idet der i lovforslagets § 15 er fastsat en bestemmelse om, at regimentschefen efter møder i kontaktudvalgene skal holde et orienteringsmøde for befalingsmændene, men det er da ganske utilstrækkeligt, når tingene er sket, når beslutninger kan være truffet. Det giver ikke den medindflydelse, som lovforslaget efter sin formålsparagraf sigter mod. Jeg tror, det er meget vigtigt at drage alle grupper inden for forsvaret ind i denne diskussion, i denne drøftelse, og at det er vigtigt, at den faste stok i enhederne, som har føling med det daglige arbejde, er sikret en plads i drøftelserne i kontaktudvalgene.

Jeg er bange for, at kontaktudvalgene ikke vil få nogen større betydning, hvis man ikke på den måde sikrer alle personelgrupper en placering i dem; man vil formentlig risikere en utilfredshed fra de personelgrupper, der ikke er med, og forringer muligheden for, at der kan opstå et virkelig positivt samarbejde, hvilket kun kan komme til stede, når der i kontaktudvalget er mulighed for alle grupper for at give oplysninger og fremkomme med argumenter.

Må jeg sige om selve talsmandsordningen, der jo også foreslås udvidet, at den er vi meget positive over for, og jeg kunne godt tænke mig, at man i udvalget lidt grundigere diskuterede mulighederne for at skabe en mere fast kontakt mellem talsmændene, de menige talsmænd, ved de forskellige enheder, så de får mulighed for, tværs over grænserne mellem de forskellige militære forlægninger, at drøfte problemer og udveksle erfaringer. Jeg kunne derfor godt tænke mig, at der blev fastsat regler for, at man landsdelsvis eller måske på landsbasis lavede et møde en gang eller to om året, formentlig to gange om året, hvor både nye og gamle talsmænd kunne deltage, og at man enten — det ville måske være at strække sig for vidt — lod alle talsmænd fra de forskellige enheder mødes eller i hvert fald udpegede to repræsentanter fra hver militær forlægning, f. eks. en nyvalgt og en ældre talsmand, til at deltage i sådanne kursus, hvor man dels kunne have egentlig kursusvirksomhed, orientering om en lang række regler, dels samtidig skabte